

uvæsentlig Del af den nuværende Arbejdsstyrke ikke mere bliver til Disposition. Jeg indrømmer, at denne Mangel ved Flertallets Forslag lader sig forholdsvis let afhjælpe, nemlig naar jordløse Husmand og Indsiddere blive pligtige til at forette Snekastningen mod Betaling. Den anden Fordring, som er uafviselig ligeoverfor et Forslag som dette, er den, at dets Bestemmelser ere rene og klare, og at der ikke gives mere Spillerum for Vilkaarlighed, end der er absolut fornødent. Det forekommer mig, at saavel Regjeringens som Mindretallets Forslag fyldestgjør disse Fordringer, men jeg vil dog spørge, om Noget vil kunne paasta, at det Samme gælder om Flertallets Forslag. Jeg tror vistnok, at vi nu gennem disse 14 Aars Erfaring maa være komne til det Resultat, at Bestemmelsen i Loven af 1858 anvendes paa en himmelvidt forskjellig Maade i de forskjellige Kommuner; den forstaas forskjelligt, og den anvendes i allerhøieste Maade forskjelligt, saaledes at, dersom den anvendes billig paa det ene Sted, saa maa den nødvendigvis anvendes ubillig paa det andet Sted, hvor man anvender den ganske modsat. Det er endog fremhævet af det ærede Medlem her ligeoverfor (Bonne), at den i nogle Kommuner endnu slet ikke er kommen til Anvendelse. Jeg kan til en vis Grad stadfæste dette, idet jeg for ikke ret længe siden har set et nyt Regulativ for en Sognkommune, hvor der slet ikke var taget noget Henhyn hverken til Folkehold eller Assurancefum, men udelukkende kun til Hartkornet og de 3 Husmandsdage. Det forekommer mig, at det er en meget alvorlig Anke imod Flertallets Forslag, at det ikke er lykkedes Flertallet at fremstille simple, klare og let anvendelige Regler for Paaligningen af Arbeidet, og det forekommer mig at være saameget bekynderligere, at Flertallet ikke i det Mindste har gjort et Forsøg derpaa, som Flertallet dog neppe kan være uvidende om, i hvor høj Grad de nugældende Regler ere misforstaaede og slet anvendte; thi man kan dog ikke forudsætte, at disse samme Regler, naar de ordret sættes ind i en ny Lov, derfor skulde blive lettere forstaaelige og bedre anvendte, end da de stode i den gamle Lov. Den tredje

Fordring, som selvfølgelig maa stilles til et Lovforslag som dette, er den, at Byrden kommer til at hvile paa rette Sted. Nu vil jeg dog nok spørge, om Flertallet kan føre noget andet og bedre Bevis for, at Byrden efter dets Forslag kommer til at ligge paa rette Sted end det, som den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kred (Rasmussen) fremkom med, nemlig at man lader Byrden ligge der, hvor den laa, og at altsaa ligger den godt. Jeg tror nu ikke, at dette Bevis i sig selv har stor Styrke, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det ikke engang forholder sig saaledes; thi Byrden kommer til at ligge tungere paa de samme Skuldre. Naar man læser den ene Trebiedel af Skuldrene for Byrden, idet man fritager Husmændene derfor, kommer den naturligvis til at ligge en Del tungere paa dem, der ere tilbage under Naget; men som sagt, det, at Byrden har ligget der tidligere — dog ikke saa overordentlig længe, da det kun har været siden 1858 — forekommer mig ikke at være nogen fyldestgjørende Grund til fremdeles at lade den ligge paa samme Sted, saa meget mindre som vi have faaet og ja staa i Begreb med at faa nye Regler for Udredelsen af andre kommunale Byrder. Jeg ser derfor ikke ret, hvad Hold der er i det Argument, at man skal lade Snekastningsbyrden ligge der, hvor den ligger, thi saa ligger den godt. Jeg er entt med min ærede Ven, den 3die Landstingsmand for 9de Kred (Mourier-Petersen), i, at det er en Mangel eller en uheldig Side ved Regjeringsforslaget, at det i visse Tilfælde kan medføre saa store og fremfor alt saa ubestemmelige Pengendredninger af Kommunens Kasse. Jeg har allerede erkjendt dette i den Udtalelse, jeg igaar tillod mig at fremsætte, men dermed er det dog ingenlunde sagt, at jeg skulde kunne erkjende den Mangel for saa stor, at jeg for at undgaa den skulde kunne sluge en hvilken som helst Kamel, at jeg skulde kunne tage et hvilken som helst andet Forslag blot for at blive frit for dette. Jeg tilstaa, at blandt de mange Modbydeligheder, der kunde bydes mig, er netop Bibeholdelsen af Reglerne i Snekastningsloven af 1858 en af de allerstørste. Smidlertid, naar Galt skal være, saa vilde